

КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК

Заснована 21 квітня 1927 р.

№7-8
(3383-3384)

9 березня
2022 р.

Виходить
двічі на місяць
Безкоштовно

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО»

9 березня – день народження Великого Кобзаря

КПІ: хроніка життя та спротиву

Цей номер нашої газети мав бути геть іншим. Його макет було вже зверстано і відправлено до друкарні у Харків. Газета розповідала про День відкритих дверей в університеті; про проєкти, що реалізуються на факультетах, співпрацю з партнерами тощо. І, звісно, про жіночу частину університетського колективу, бо хай би там як, але початок весни для багатьох з нас традиційно асоціюється з вшанування жіноцтва. Проте ніч проти 24 лютого повністю змінила наше життя. Вранці нас зустріла нова реальність. У життя кожного громадянина нашої держави ввірвалася війна, яку розпочав проти України знівсний маніяк Путін. Одразу змінилося все. Тож і ми зробили новий номер газети, дуже далекий від того, яким його було задумано ще так недавно.

Студенти КПІ, які мешкають в університетських гуртожитках, вперше спустилися до укриттів через не навчальну, а реальну тривогу. вже в ніч на 24 лютого. Ці приміщення були приготовлені заздалегідь і тепер прислужилися на лише політехнікам, але й жителям прилеглих до університетського кампусу будинків і просто перехожих. Для багатьох людей вони стали мало не другою домівкою, адже повітряні тривоги є нині жакливим повсякденням киян. Власне і ці рядки пишуться під звуки сирени та далеких вибухів.

О 10 годині 24 лютого відбулося позапланове засідання ректорату, який на час війни стає оперативним штабом реагування та забезпечення життєдіяльності університету. На ньому було ухвалено низку рішень про організацію роботи університету, впровадження в дію Мобілізаційного плану КПІ, перепускний режим на час особового періоду тощо. А ще визначено, що основним інформаційно-координаційним майданчиком КПІ стає телеграм-канал «Ректорат» (<https://t.me/rektoratkpi>). Саме на цьому майданчику були оприлюднені рішення того першого засідання ректорату, саме тут щоранку друкує інформацію про підсумки попередньої доби ректор університету Михайло Згуровський, саме звідси поширюється найважливіші новини про оборону України та багато-багато інших потрібних політехнікам і всім нашим співгромадянам матеріалів.

Робота щодо життєзабезпечення КПІ та КПШників розпочалася з перших хвилин війни. І університет живе! Головна увага при цьому приділяється забезпеченню безпеки та охорони студентів і працівників. Багато працівників гуртожитків тепер не мають змоги діставатися роботи, тому їхні функції виконують студенти. За перші чотири дні війни більша частина їх роз'їхалася. При цьому левова частка тих, хто залишився, активно працюють як волонтери й будують та укріплюють захисні споруди на території університету і навколишніх вулицях. Утім впродовж наступних днів кількість їх поступово зменшувалася – люди, коли траплялася нагода, виїздили.... Нині в гуртожитках залишилося і приблизно 10 студентів-іноземців – усіх їх постійно підтримують працівники Центру міжнародної освіти та ДНВР.

Борітеся – поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!
Тарас Шевченко

Дуже важливим завданням для університету стала організація належних умов для тривалого перебування людей в укриттях, а також постачання їх медикаментами, вирішення інших побутових проблем. Понад те, Центром студентського харчування та волонтерами із числа студентів та співробітників університету організовано харчування цих людей, а студмістечко було забезпечено всіма комунальними послугами. Варто ще раз підкреслити, що університетські сховища відкрито не лише для політехніків і жителів навколишніх будинків, але й для всіх, хто під час повітряних тривог опиняється поруч. Були навіть випадки, коли зупинялися трамваї і люди ховалися в укриттях КПІ.

Напружено працюють усі господарчі служби університету. Вже протягом перших двох днів війни було оперативно відключено систему теплопостачання від всіх навчальних корпусів, окрім корпусу №1, де розташовуються адміністративні відділи, та тих корпусів, де є укриття для людей. Звісно, теплопостачання також залишено в студмістечку та житлових будинках. Усі

технічні несправності, які час від часу виникають у гуртожитках та корпусах, оперативно ліквідовуються. Чергові щодня вранці та ввечері перевіряють стан внутрішніх мереж, а також важливі об'єкти, що забезпечують функціонування інженерних мереж, є резервні потужності. Готується до запуску артезіанська свердловина біля корпусу №6.

Не обішли в перші дні війни університет і бозіткнення з диверсійно-розвідувальними групами ворога. У ночі з 25 на 26 лютого і з 26 на 27 лютого поблизу, в парку і на території університету вони були дуже інтенсивними. Під час вуличного бою на проспекті Перемоги і прилеглих вулицях були пошкоджені вікна в диспетчерській університету і в його кабінеті. Крім того, сліди пострілів були виявлені на деревах університетського парку – швидше за все, диверсанти намагалися використати його як сховок, але були звідти витіснені. Біля 1-го і 4-го корпусів було знайдено залишки озброєння. За два дні

Продовження на стор. 2

БЕРЕГИНИ

КПІ, колись суто чоловічий навчальний заклад, з роками розквітнув прекрасними жіночими обличчями. Тепер розумні чарівні студентки заповнюють факультети, а прекрасні пані – викладачі й науковиці – представлені на всіх рівнях і посадах.

Нещодавно ректор КПІ Михайло Згуровський зазначив: «На високому рівні було організовано роботу підрозділів ...ФММ (декан – М.О.Кравченко), ФБТ (декан – Т.С.Тодосійчук), ХТФ (декан – О.В.Ліночєва)...», спрямовану на організацію необхідних заходів з життєдіяльності підрозділів, забезпечення потреб громадян, які перебувають в укриттях КПІ, та ін.

Чи випадково, чи так мало бути, але в останньому мирному номері газети «Київський політехнік», якому не судилося бути надрукованим у Харкові (там міститься друкарня, що виграла тендер на друк нашої газети), перша шпальта була присвячена саме розповіді про факультети, які очолюють Марина Олександрівна Кравченко та Тетяна Сергіївна Тодосійчук. Тепер вони – серед тих, кому висловлює особливу подяку оперативний штаб реагування та забезпечення життєдіяльності університету за організацію та надання фінансової підтримки та забезпечення продуктами харчування людей, які перебувають в укриттях.

А хіба можна не згадати в цьому контексті головної бухгалтері університету – начальниці департаменту економіки та фінансів Людмили Григорівни Субботіної, яка разом зі своїм колективом в надзвичайно важких умовах змогла забезпечити вчасну виплату стипендій студентам і аспірантам та виплату в повному обсязі зарплат працівникам університету, й в ці дні постійно вирішує найскладніші задачі забезпечення фінансової діяльності університету.

І, звісно, ми маємо подякувати за величезну напружену працю проректорці КПІ з навчально-виховної роботи Наталії Валеріївни Семінської. Саме вона є рушієм вирішення великих і малих проблем студентів та аспірантів, які залишилися в університеті, – від організації (спільно з директором студмістечка Олександром Іщенком) їхнього побуту в нових умовах до налагодження контактів зі студентською поліклінікою тощо.

Насправді, варто було згадати ще багатьох і багатьох наших працівниць, бо кожна з них на своєму місці виконує дуже важливу для університету та київських політехніків роботу. Дякуємо вам, дорогі наші колеги. І з початком весни!

КПІ: хроніка життя та спротиву

Закінчення. Початок на стор. 1

потому в районі метро Політехнічний інститут правоохоронці вночі затримали диверсійно-розвідувальну групу з чотирьох осіб. А ще було відмічено спроби проникнення на територію об'єктів КПІ, у тому числі й ремонтно-будівельного управління – на це вчасно відреагували чергові. Метою проникнення було нанесення корегувальних міток, але зробити це їм не вдалося. Були спроби й мародерства. В 17-му, 5-му та 35-му гуртожитку було затримано одну чотирьох осіб, які мали такий намір, всіх їх передано працівникам поліції. Отож Департамент безпеки відіграє нині дуже значну роль в забезпеченні безпеки університету. Його співробітники, починаючи з 24 лютого працюють у посиленому режимі і в тісному контакт з представниками поліції, Національної гвардії, а також Територіальної оборони.

На жаль, університетська родина понесла перші людські втрати. Захищаючи Київ в лавах ЗСУ, загинув студент групи ЕК-зп 91 ФЕА Дмитро Арсенович. Захищаючи місто Буча, загинув випускник ММІ кафедри конструювання верстатів, герой АТО Володимир Ковальський (бажачі можуть допомогти дружині Катерині Ковальській 5168745606286281). Сумуємо з приводу смерті героїв та висловлюємо щирі співчуття їх рідним і близьким. Вічна слава Героям!

Тим часом університет продовжує жити й працювати. Було видано наказ про позапланові студентські канікули, науково-педагогічні працівники працюють в дистанційному режимі за індивідуальними планами. Навантаження і форми роботи навчально-допоміжного, а також адміністративно-управлінського персоналу визначають керівники підрозділів. А ще проректор з міжнародного співробітництва Сергій Сидоренко спільно з проректоркою з навчально-виховної роботи Наталією Семінською підготували і скерували до міжнародних партнерів КПІ листи з описом ситуації, яка складається в Києві та університеті. Одразу є на адресу КПІ імені Ігоря Сікорського почали надходити листи підтримки з їхнього боку.

І, звісно, ефективно працює Штаб цивільного захисту, який забезпечує координацію дій керівників штабів і відповідальних осіб у підрозділах, своєчасно надає інформаційні повідомлення про те, як діяти в надзвичайних ситуаціях.

Наостанок слід згадати про таке. Впродовж останніх днів багато небайдужих людей висловлювали бажання допомогти співробітникам, їхнім дітям і студентам КПІ, які потребують підтримки у цей скрутний час. Тому оперативний штаб прийняв рішення створити Фонд підтримки КПІ ім. Ігоря Сікорського. Відкрито картковий рахунок, на який усі бажачі можуть переказати кошти: 5375414122503674. На нього вже почали надходити кошти. Тож велика вдячність усім, хто надає допомогу тим, хто її потребує!

Жителі Ірпеня ховаються під зруйнованим мостом під час авіанальоту (фото з соцмереж)

Волонтерка: “Знаю – закінчиться війна і міста ми рано чи пізно відбудуємо...”

Кілька днів в Інстаграмі ходив флешмоб «Мое останнє фото до війни». Я не долучалася – занадто боляче було на це дивитися. Мої останні фото в телефоні це скріншоти повідомлень різних знайомих про те що «все буде добре, я знаю». Останнє таке повідомлення я отримала десь о 2 ночі 24 лютого. А о 5 ранку почалася війна.

За ці дні я, як і більшість, пережила жахливі емоційні перепади. Від піднесення до жаху, від ненависті до зневіри. Цей коментар я переписувала разів 10 напевно – бо як не намагалася рефлексувати, досі складно зрозуміти, що я відчуваю насправді. У мене стерлися часові рамки як такі – я не пам'ятаю який сьогодні день і вже починаю плутати який це день війни. Кілька днів тому мали діалог з подругою:

– Який сьогодні день?

– Пам'ятаю що недавно була неділя, не пам'ятаю коли.

– Сьогодні п'ятниця.

Це дивно. Прошло всього 11 днів, а я уже не розумію що можна було жити інакше. В якийсь момент зловила себе на думці, що починаю злісно реагувати на людей, які живуть «нормальним» життям. Навіть якщо це німецькі підлітки чи американські викладачі. Як ви можете ходити на вечірки, коли у нас війна?!

А потім я просто... подумала. Спробувала.

За мої 20 років життя, на жаль, у світі були війни, революції та збройні конфлікти. Деякі я підтримувала, за деякими стежила, а про деякі навіть не знала. І продовжувала жити нормальним життям. Продовжувала радіти життю, гуляти чи ходити на вечірки. То чому я засуджую людей, які роблять те саме, що ще кілька тижнів тому робила я сама?

Зараз я не відчуваю агресії. Радію за них. Дякую їм за будь-яку підтримку. Благаю виходити на мітинги чи надсилати хоч якісь мінімальні кошти нашій армії. І впевнена, що зовсім скоро і я матиму змогу гуляти вуличками Києва, Херсона чи Маріуполя. Ніколи не була в Маріуполі. І у Харкові, до речі, також. Пообіцяла собі поїхати туди після нашої перемоги – навіть якщо від міст фізично не залишиться нічого. Навіть якщо я стоятиму на руїнах і плакатиму. Бо навіть коли архітектуру можна зруйнувати, сила і міць міста залишиться. Як і культура. І мова.

Зараз я допомагаю в гуманітарному штабі в моєму рідному місті: звичайно, продуктивність не найкраща, але все ж кожен робить, що може. Вийшло так, що прийшла я допомагати фасувати гуманітарку, а залишилася на перекладі та комунікацію. Спілкуюся з іноземними партнерами, допомагаю координувати гуманітарні центри з перевізниками. Все ще є відчуття того, що роблю недостатньо: мої друзі вантажать вагони, їздять в гарячі точки, воюють в решті-решт, а я пишу якісь емейли і перекладаю таблиці. Але швидко відганяю ці думки і повторюю як мантру «кожен робить те, що може». Навіть, якщо просто живе.

Було дуже приємно на штабі зустріти КПІшників – як тернопільських, так і тих, хто вимушено переїхав. Жартували, що за 2-3 роки, що навчалася разом, бачились рідше. Багато обіймалися. Сміялись. Бо коли бачиш єдність і віриш у спільну мету, інакше не можна. Уже ввійшло в звичку запитувати у електронних листах до друзів, близьких та знайомих як вони. І так, найкраща відповідь, яку можна отримати, – «тихо». Ніколи не усвідомлювала цінності цього короткого слова. Як і ніколи не розуміла значення короткого слова «живі». Тепер розумію.

Субота, 5 березня

З міста, що ракетами розтрощене,
До усього світу прокричу:
Цього року у Неділю Прощену
Я, здається, не усіх прошу!
Світе-світе, гарно ж ти нас кинув!
Та у пеклі цих страждань-терпінь
Все ж стоїть золотoverхий Київ,
Буча, і Гостомель, і Ірпінь.
Ми усе здолаємо і вистоїм!
Потім ще і рештки приберем
Тих усіх, котрі були тут прислані
Вузкооком лисим упирем.
З вами й я і вистою, й вцілію,
Як у землю рідну міцно впрусь.
Я ніколи не прошу Росію.
...Чом відводиш очі, Білорусь?

Олександр Ірванець, Ірпінь

Доцент ФТІ про своїх студентів

Зараз я намагаюсь підтримувати зв'язок з багатьма студентами як із Києва, так і з інших міст. Що постійно радує: незважаючи на скрутні часи, наші студенти не впадають у відчай – навіть ті, хто зараз знаходиться у Маріуполі, Ніжині або Чернігові.

З першого ж дня стихійно сформувались кіберзагони для боротьби з ворожими сайтами (не так я собі уявляв введення Єдиного державного кваліфікаційного іспиту зі спеціальності 125 Кібербезпека :)), а в кого нема відповідних навичок – просто накидують по російських форумах та соцмережах фото та відео з місць бойових дій.

На знак своєї громадянської позиції значна частка тих, хто у побуті користувався російською мовою, перейшла виключно на українську. Багато хто опікується родичами (особливо у небезпечних районах), дехто намагається вчитись, і навіть на шостий день війни мене питають, чи не посуну я дедлайн домашнього завдання, бо сьогодні увесь день робили авторські колекції (тм) та трошки не встигають) Насправді, я пишаюсь нашими студентами. З такою молоддю за майбутнє вже не переймаєшся).

Страшно щодня бачити статистику загиблих та поранених. Звісно, емоції притуплюються у всіх і з кожним днем ми все спокійніше реагуємо на інформацію «за сьогодні загинуло 5/10/100 людей». Чи то на щастя чи на жаль, це нормальна захисна реакція організму. Але потім приходиться усвідомлення, що за кожною цією цифрою стоять чийсь діти, батьки, друзі, рідні. Щоразу важко повірити, що стріляють по мирних жителях, людях, які просто хочуть виїхати чи врятувати родину. Все частіше бачу повідомлення «це був мій одногрупник», «ми вчилися в одному класі» – лячно, як швидко підбирається смерть.

Але я вірю, що це скоро закінчиться. Вірю крізь сльози. Молюся, що прокинуся і все буде добре. Знаю – закінчиться війна і міста ми рано чи пізно відбудуємо. Але цінності єдності, свободи та життя залишаться у нашій нації назавжди. Ми не можемо більше ніколи їх втратити. Просто не маємо права.

Надя К. гр. БМ-91 ФБ

КИЇВСЬКИЙ
ПОЛІТЕХНІК

газета Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

<https://www.kpi.ua/kp>

Регістраційне свідоцтво Кі-130 від 21. 11. 1995 р.

Головний редактор: Д.Л. СТЕФАНОВИЧ
Провідний редактор: Н.Є. ЛІБЕРТ
Дизайн та комп'ютерна верстка: І.Й. БАКУН
Підготовка матеріалів: О.В. НЕСТЕРЕНКО
Коректор: О.А. КІЛІХЕВИЧ

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори. Позиція редакції не завжди збігається з авторською.

03056, м. Київ,
вул. Політехнічна, 14,
корп. №16, кімната № 126

gazeta@kpi.ua

(044) 204-85-95